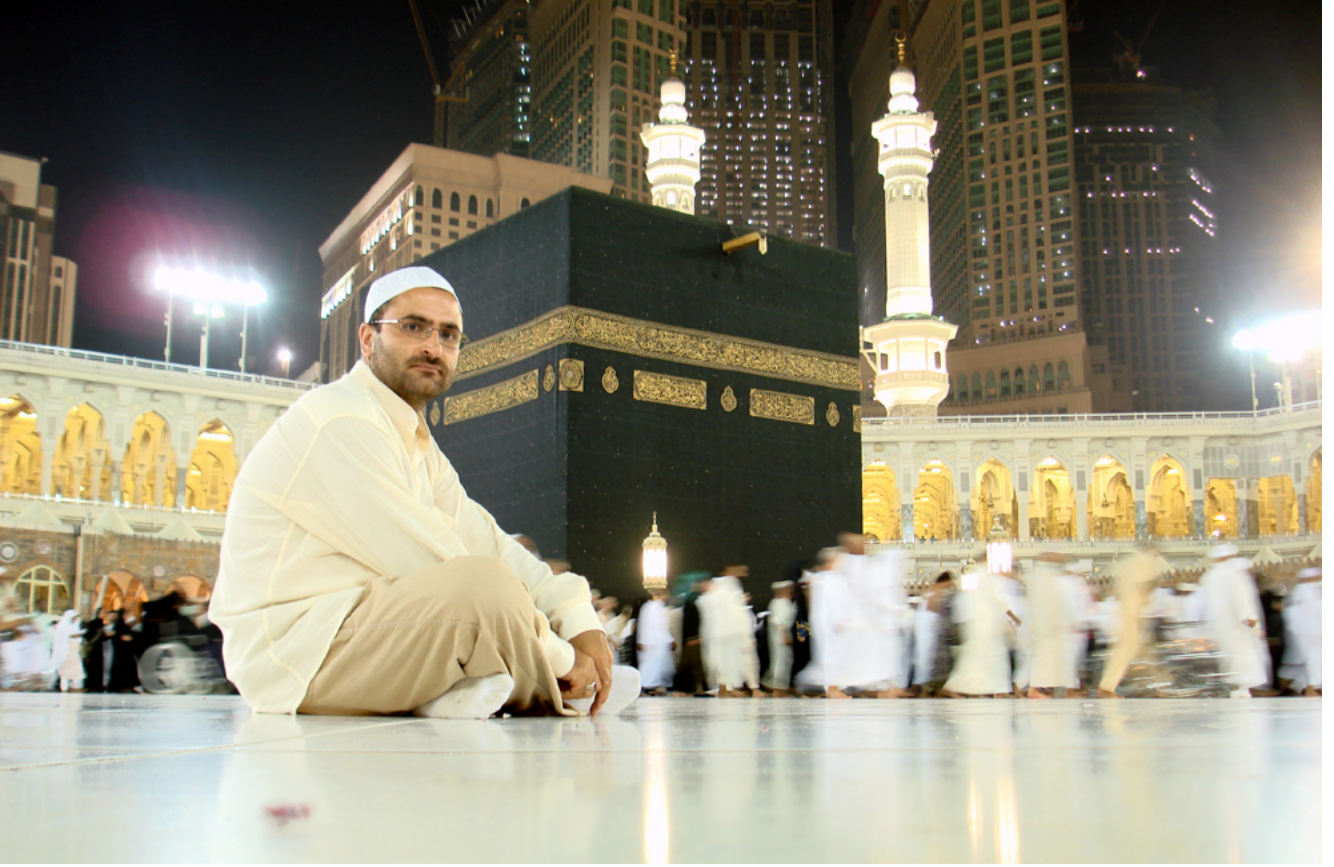

Gariban Bir Müslüman Olarak Arayışlarım ve Yaşadıklarım Hakkında

Ahir zamanı, hep birlikte ve tüm dehşetiyle yaşıyoruz. Daha önce kavimlerin birer birer helak olmasına yol açan günah ve sapkınlıklar artık vaka-i adiyelerden sayılır oldu. İnsanlığın sükut ettiği bu hastalıklı halleri önlemeyi bırakın, sadece eleştirenlerin bile şiddetle dışlanıp, sözüm ona nefret suçu işlemekle horlandığı tuhaf günlerdeyiz. Manevi fırtına ve tuzakların ortasına düşmeden yol almaya çalışan, aciz, günahkar ve gariban bir Müslüman olarak, çocukluğumdan itibaren aldığım İslami eğitimler ve deneyimlerin ışığında yaşadıklarımı, hissettiklerimi ve endişelerimi paylaşmaya karar verdim. Kendim ve kısmen ailemle ilgili cüz-i iradem dışında hiç kimse üzerinde hüküm süremem. Yazdıklarım sadece yaşadıklarım ve hissettiklerimle ilgilidir. Çıkarımlarım sadece beni bağlar, ifade etmezsem içimde kalır, ama kişisel yanlışlıkları genele mal edip vebale girmekten de Allah'a sığınırım. Muhatap olduğum grupları ve bunlarla ilgili duygu ve düşüncelerimi beyan etmek zorundayım. Gündelik olaylar ve dünyevi meseleler üzerinde onlarca yazı ve proje hazırlamışken; önce dünyamı, sonra ahiretimi doğrudan etkileyecek, belki inşaAllah felaha ve belki de hafazanAllah azaba götürecektir manevi yolculuğumu yazmak istiyorum. Niyazım odur ki, en azından vahim hata ve günahlardan sıyrılabileyim, benzer zorlukları yaşayan Müslüman kardeşlerime bir söz ve onlardan cümlemizi saracak hayır dualarına vesile olayım. Yazının bundan sonraki bölümlerini okumak size kalmış. İsterseniz geçmişe giden yolculuğumda bana eşlik ederek, duygularıma şahitlik yapın ve geleceğe dönük dualarımıza amin diyerek katılın. İsterseniz boş verip kendi iş ve uğraşlarınıza devam edin. Hiç fark etmez, canınız sağ olsun. Rabbim işinizi rast getirsin. Bende, belki birilerini kızdırmak ve istemeyerek küstürmek pahasına, kendimi ifade etmenin huzurunu ve sonrasında gelen bedel ödemesini yaşayacağım her zamanki gibi...

1972'de Ailem Muş'tan İstanbul'a göç ederek, Maltepe'nin varoş kısmı olan Gülsuyu Mahallesinde yaşamaya başlamış. Ben İstanbul'da doğanların ilki, toplam 7 kardeşten 3. olanım. Kürt kökenli vatandaşlarımızın ekseriyetinde olduğu gibi, annem ve babam Şafii mezhebine tabii olarak yaşadılar ve bizleri de öyle yetiştirdiler. Evde namaz kılındığı için, temizlik ve necasetten korunma en temel prensipleriydi. Allah kendisinden razı olsun, sevgili annem bu konuda aşırı duyarlı davranırdı. Sokaktan eve gelince, daha içeri girmeden bahçedeki lavaboda el yüz temizliğini yaptırır, kapı önünde tüm kıyafetlerimizi baştan aşağı değiştirir, temiz olan ev içi kıyafetlerimizi giydirdi. Sayesinde, daha okuma yazma öğrenmeden önce gusül abdesti almayı öğrenmişim. Çünkü her banyo yaptırdığında bizleri önce sabunla yıkar, sonra da eline tasla su alıp, talimatlar eşliğinde niyetten başlayarak, güzelce gusül abdestini aldırır ve bittiğinde banyomuzu tamamlatmış olurdu. Yazın gittiğimiz Kur'an kursları olsa da, namaz kılmayı önce kıymetli Annemden ve sevgili Bedriye yengemden (Allah ondan da razı olsun) öğrenmişim. Namaza durduğumuzda duaları bilmediğimiz için, kenardan annem ve yengem sufle ile destek verirdi. Namaz ve abdest konusu hayatımızın merkezindeydi. Hatta, anne-babamın en yoğun tartışmaları da abdest yüzünden oluyordu. Abdestimi kırdın diye başlayan yarı Türkçe yarı Kürtçe atışmalarını kanıksamıştık. Malumunuz, Şafii Mezhebinde evliliği birbirine haram olan kadın-erkekler ve küçük çocuklar dışında, eşler dahil karşı cinsle ten teması olduğunda namaz abdesti bozulmuş sayılıyor.

Haram ve helal şuurunu gerekirse sert önlemler alarak yerleştirmeye gayret ettiler. Eve gelirken getirdiğimiz her yeni şeyin hesabını anneme mutlaka vermek zorundaydık. Kaynağı belli olmayan hiç bir eşya veya para eve giremezdi. Ya evden verilenlere razı olurduk ya da duruma göre boyacılık, simitçilik yaparak kazandığımız paralarla istediklerimizi kısmen alabilirdik. Benim favorilerim bisiklet kiralamak, Kemalettin Tuğcu gibi çocuk romanları ve Teksas - Tommiks kitapları almak, salam ekmek ve gazoz üçlüsünü yeyip içmekti.

İlk ve Ortaokulu İstanbul'da okuduktan sonra, devlet parasız yatılı okulu sınavını kazanarak Kırklareli Sağlık Meslek Lisesinde Sağlık Memurluğu bölümünde okumaya başladım. Okulumuzun kıymetli Müdürü Nurettin USLU'nun ve diğer öğretmenlerimizin her birisinin üzerimizde büyük emeği ve hakkı oluştu. Allah onlardan razı olsun, hayırlı uzun ömürler versin, vefat eden hocalarımızı Cennetine kabul etsin. 15 yaşında, ilk gençlik çağlarında beraber okuduğumuz arkadaşlarımızla can dostluğu, kader birliği yaşadık. Kişiliklerimizi olgunlaştıran önemli deneyimler ve etkileşimlerde bulunduk. Risale-i Nurlar ile ilk defa yatılı okulda tanıştım. Yeni Asya Cemaatine mensup abilerimizin ve şehirdeki esnaf-memur abilerin ilgi ve desteği, şefkatle karışık Allah rızasından başka bir şey gözetmeyen davranışları bizlere çok cazip gelmişti. Çarşıya çıktığımızda dershane dediğimiz evlerde buluşmak, birlikte namaz kılmak, Kur'anı Kerim ve Risale-i Nurları okumak, ev ortamı gibi bir şeyler hazırlayıp yeyip içmek bizleri çok mutlu ediyor ve huzur veriyordu. Saatçi Mümin abinin muhlis ve munis halleri, Kiraz abilerin engin hoşgörüsü ve karşılıksız samimi destekleri gibi güzellikler içindeydik. Özellikle Ramazan aylarında, esnaf-memur abilerin hazırladıkları iftar yemeklerinin eşsiz lezzeti hala damağımdadır. Oğlak etiyle yapılan enfes pilavı unutmam mümkün değil mesela. Mustafa Kaplan abinin Yeni Asya gazetesindeki yazıları ve Yakın Tarih Ansiklopedisi içindeki bilgiler heyecan verici ve ilginç geliyordu. Okulumuzda hemen her meşrepten ve yöreden arkadaşlarımız vardı. Ama günün sonunda kader yoldaşı olduğumuzu biliyor ve birbirimizle iyi geçinmeye çalışıp, dışarıda da kollamaya gayret ediyorduk. Risale-i Nurlar, ilk defa okuduğumuzda ağır gelen, Osmanlıca - Arapça kelime ve deyimlerin yoğun olduğu, ama sohbet ortamında bilen bir abinin desteğiyle birlikte ruhumuza zevk ve ferahlık, aklımıza güzellikle ikna hisleri uyandırıyor. Kur'anı Kerim'in bir nevi tefsiri gibi, iman konularını odaklayarak düşünmeye ve karşılaştırmaya teşvik ettiğinden ufkumuzu açıyordu. Lise döneminde bu saydığım duygu ve ortamlara neden olduğu için Yeni Asya cemaatine yürekten bağlanmış ve mezun olunca daha etkili ve özgürce hizmet etmeye adeta şartlanmıştık. Risale-i Nur gruplarını henüz ayrıntılı tanıma imkanımız yoktu, fakat

o zamanlar (1987-1991) yeni yeni palazlanan ve lüks üniversite hazırlık dersaneleri ile tanınmaya başlanan F.Gülen Cemaatine (şimdi ki FETÖ'cüler, Allah onları ıslah eylesin şerlerinden bizleri de emin eylesin) karşı özellikle uyarılıyor ve bir nevi fitne grubu olarak tanımladıkları bu kişilere karşı dikkatli olmamız için ihtar ediliyorduk. F. Gülen hakkında yapılan temel eleştiriler; Risale-i Nur hareketi bir cemaat ve meşveret oluşumu iken, bu yapıyı bozup tüm ilgi ve alakayı şahsında toparlamaya çalışması, Risaleleri doğrudan değil işine geldiği kadar gündemine alması (Sızıntı dergisinin adındaki kinaye anlatılırdı), lükse ve gösterişli binalara düşkünlükleri şeklinde sıralanırdı. En çok kızdıkları ise, Risalelerin tahrif edilip bağlamından çıkarılarak, aşırı yorumla değiştirilip bir şahsa mal edilmesi idi. Ağlama seansları, abartılı vaaz şovları hakkında dikkatimiz çekiliyordu. Sonuç olarak onların artık bir Risale cemaati değil, ferdi ve nefsi bir oluşum olduğu vurgulanıyordu. Yani aslında FETÖ'ye karşı bağışıklık kazanmak için bir nevi aşılandık ve uzak durduk. Kaderin garip bir cilvesi de, bizi F.Gülen grubuna karşı şiddetle uyarayan Yeni Asya grubunun yayın organı Yeni Asya Gazetesinin, zaman içinde evrilerek ve özellikle 17-25 Aralık kumpaslarından sonra FETÖ'nün dümen suyuna girmiş gibi haber ve köşe yazıları yayınlar hale gelmiş olmasıdır. İnsan, nereden nereye demeden edemiyor...

Kıymetli Zevcem'le lise yıllarında tanışıp, mezun olunca zorunlu görev yerlerimize eş durumuyla birlikte gitmeye karar vermiştik. Eş ve iş konusu rayına girince ve filen nişanlılık hali oluşunca, üniversiteye hazırlık konusunda oldukça gevşek davranmaya başlamış ve düzenli ders çalışmayı bırakmıştım. Namaz ve ibadet aşkına karşılık, İslami bilimlerdeki eksikliğimi yoğun olarak hissedince de sırf doğru şekilde ibadet ve din bilgisi şuurunu kazanabilmek için İlahiyat Fakültesine gitmeye karar verdim. Nasıl olsa, liseden mezun olunca işim ve eşim hazır olacaktı. Okuyarak çalışabileceğimi de biliyordum. Bu isteğime ulaşabilmek için, Lise son sınıftayken bir yıl boyunca kıldığım her vakit namazın ardından *"Allah'ım sırf sana daha güzel ibadet edebilmek için İlahiyat Fakültesine gitmek istiyorum ne olur nasib eyle"* şeklinde dua etmeye devam ettim. Rabbim lütfetti, gerçekten de hemen hiç ders çalışmadığım halde, Erzurum Atatürk Üniv. İlahiyat Fakültesini iyi bir puanla kazanmış oldum. Mezun olup evlendikten sonra okul, iş ve evliliğin hepsinin birden başlamasıyla zorlanabileceğimizi düşünerek, okulumu bir yıl ertelemeye karar verdim. İlk görev yerimiz Erzincan ili merkezi oldu. Çok güzel ve çok hüzünlü anılar yaşadık orada. Çünkü, göreve başladıktan 6 ay sonra 1992 Erzincan depreminin tam merkezinde bulunduk. Çok canlar yitip gitmişti, geride kor gibi yürekler bırakarak. Bizde, eşimle beraber 2 aylık bir cennet kuşu gönderdik alem-i bekaya. Geleceğini bile anlamadan uğurlamış olduk yavrumuzu. En ufak bir sarsıntıda kalplerimize dolan korku ve acizlik hislerini, Mart ayının soğuşunda açık havada, çimenlerin üzerinde kılınan namazlardaki samimiyet ve teslimiyet duygularını yaşayanlar bilir. Tıpkı 1999 depreminin etkilediği kardeşlerimiz gibi. Gurbetçi geldiğimiz güzel Erzincan'da sıcak ve samimi dostlarımız da çok oldu elhamdülillah. Memuriyet telaşı, evlilik sorumlulukları derken, deprem sonrası kargaşa da eklenince iyice kabuğumuza çekildik. Cemaatin Kırklareli'nde tanıdığımız şekilde olmadığını veya kalmadığını anlamam uzun sürmedi. Yeni Asya gazetesinin bıkkınlık veren Demirel pazarlaması da oldukça itici geliyordu doğrusu. Bu nedenlerle Erzincan'da bir kaç sohbet dışında Yeni Asya cemaati veya diğerleriyle pek alakam olmadı.

1992 yılı Temmuz ayında, okul nedeniyle Erzurum'a tayinle gittiğimizde hayatımızın yeni sayfaları açılmaya başladı. İhsan Süreyya Sırma, İbrahim Canan gibi alanında haklı bir saygınlığı bulunan kıymetli Hocaların olduğu bir Fakültede okumak heyecan vericiydi. Öğrendiğimiz her Arapça kelime veya filin geçtiği ayetleri okuduğumda, en azından konuyu yavaşça anlayıp hissedebilir olmak müthiş bir mutluluk veriyordu. Geceleri Numune Hastanesi Acil Servisinde nöbet tutarken, el ayak çekildiğinde arka taraflara geçip, ertesi gün vereceğim sure ezberlerine çalışmak zor ama oldukça da huzur vericiydi. Okuldayken cemaat ve tarikat yapıları hakkında hem daha fazla bilgi toplama, hem de mensuplarıyla tanışma imkanım oldu. Kürt milliyetçiliği yapan Med-Zehra Nur cemaatini, Kırkinci Hoca grubunu tanıdım. Risalelerin basımında bile ne kadar çok bölündüğümüzün farkına vardım. Fitne merkezlerinin

sadece İslam devletlerini değil, hemen hemen bütün İslami grupları da bin bir çeşit fitne fücür ile bölünüp parçalanmaya ittiğini ve birbirine düşman ettiğini çok net gördüm. Kadiri Tarikatının bir evdeki zikir halkasına katıldım. Cehri yani açıktan ve hep birlikte yapılan zikir halkasında yer almak müthiş mutluluk vericiydi. Bu arada, DYP ve Demirel şakşaklığı iyice ayyuka çıkan Yeni Asya grubu ile irtibatımı tamamen kestiğim halde, acil serviste çalışan cemaat mensubu bir doktorun ısrarları ile, bir kez daha Erzurum'daki dershaneye giderek, en azından nur derslerine katılmaya razı oldum. Birlikte dersin yapılacağı apartman dairesine gittik. Bilenler hatırlar, eskiden dersanelerde oturmak için şark köşesi gibi uzun minderler ve sırt yastıkları olurdu. Derse katılanlar genelde yerde oturur, dersi yapan abi ise tek kişilik koltukta ve önünde risaleler olan bir sehpa eşliğinde dersi yapardı. Tek kişilik koltuk bir nevi özellik hissi verdiğinden, ta lisedeyken biz talebeler buna enaniyet koltuğu der, kendi aramızda şakalaşırdık. İşte ona benzer şekilde, dersi yapacak olan abi koltuğuna oturdu ve önündeki kitapları biraz kurcaladıktan sonra, hepsini kapatıp yerine bıraktı ve derse gelenlere şöyle hitap etti: *"Arkadaşlar bugün risale dersi yapmayacağız. Ama en az onun kadar önemli bir konuyu tartışacağız. Biliyorsunuz Erzurum'da Anavatan Partisi ile Doğruyol Partisi neredeyse başa baş gidiyor. Seçimlerde çok yaklaştı. Doğruyol Partisinin oylarını arttırmak için neler yapabiliriz, nasıl bir yol izlemeliyiz bugün bunları konuşacağız."* dedi. Bu sözleri duyunca, bütün iyi niyetli duygularım yerle bir oldu. Dersi bırakarak ayrıldım ve bir daha da ne derslerine katıldım ne de gazetelerini okudum. Siyaset hastalığı bünyeye girince kolay çıkmıyor maalesef. Koskoca cemaati bir partinin kuyruğu ve bütün tuhafliklarına rağmen, bir adamın gönüllü fedaileri haline getirenler ve bu uğurda sayısız bölünmelere neden olanlar elbette yaptıklarının hesabını Yüce Allah'a verecektir.

Eşimin rahatsızlığı nedeniyle Erzurum'dan ayrılıp okulumu da bırakmak zorunda kalmıştım. Bir yıl İlahiyat Fakültesi hazırlık sınıfında okumaksa, bana dualarımın karşılığı nimet olarak kalmış ve temel dini konularda eğitim alabilmemi sağlamıştı. Kocaeli Gebze'de ikamet edip çalışırken, il dışından misafir gelen çok yakın dostlarımız olan bir ailenin ricası ile İzmit Doğantepe'de bulunan bir Nakşibendi dergahına onları götürdük. Kendimi her hangi bir cemaat veya tarikata ait hissetmediğim için, acaba aradığım yer burası mı merakıyla karışık, bende aralarına girdim. Meşhur kuru ekmekleriyle çorbalarından tattım. Her hangi bir ön şartla yaklaşmadığım halde, gördüğüm bazı şeylerden rahatsız olarak buraya ait olmadığımı hissettim. En temel sorun şuydu bence: Sevdiklerimizi önceliklerine göre sıralayacak olursak 1. Allah-u Teala, 2. Peygamber Aleyhissalatuvesselem, 3. Anne - Baba, Eş ve Çocuklar gelir. Bu sıralamayı bozacak veya araya girecek şeylerden rahatsız olurum. Orada gördüğüm şey, Seyda dedikleri şahsa karşı yapılan, anormal derecede yüksek tazim görüntüleri idi. Anne-Babayı çok aşan, Hazreti Peygamber ile yarışan bir tavır söz konusuydu. Kapısında ayakkabılarının dahi nöbetle tutulduğu, karşısında sırt dönülmeden eğilerek el pençe girilip çıkıldığı, görünce kendinden geçilip meczubane çılgınlıkların atıldığı bir uygulamayı kabul edemedim. Sırf Seyda'nın çocuğu veya torunu diye, henüz ergenliğine dahi ulaşmamış çocuklara gösterilen abartılı saygı gösterileri, yaşlı başlı insanların ibadet aşkıyla o çocukların ellerini öpmeleri, Seyda'nın oğlu da içiyor diye, ortalığı duman altı edecek kadar yoğun sigara içilme seansları bana çok ters gelmişti. Velhasıl o defteri de kapatmış oldum.

Ailemden görüp yetiştiğim Şafilik Mezhebi içindeyken, kentsel hayatın getirdiği şartların da etkisiyle sıkıntılar yaşıyorduk. Evlenince benim gibi Şafilığe geçen Zevcemle aramızdaki en sık tartışma konusu, namaz abdestini bozmayla ilgili olmuştu. Tıpkı anne ve babam gibi! Çarşı pazarda elimi kolumu saklayarak yürümek, iş yerinde çalışırken olağan veya kazara temaslar nedeniyle sürekli abdest tazelemek, doğrusu zor gelmeye başlamıştı. Hanımla istişare ederek birlikte Hanefiliğeye geçmeye karar verdik. 30'lu yaşlardan sonra Hanefi olarak ibadet ve muamelatta bulunmaya başladım. Dini bizler için yaşanabilir ve kolay kılan Rabbimize, milyonlarca hamd-u senalar olsun. Her durum ve ihtiyaca uygun sünnet-i seniyyesi ile, bizlere en güzel rehberlik ve önderliği gösteren biricik Peygamberimize milyonlarca salat-u selam olsun.

Devam eden yıllar içinde çeşitli cemaat ve tarikat ehli insanlarla tanışma ve yapıları hakkında deneyim kazanma imkanım oldu. Tarikat ehli insanlarımıza saygı duyuyorum. Bununla beraber, bana göre bir yol olmadığına artık eminim. Çünkü, aklımı bir başkasının cebine koymam ve doğruluğunu sorgulamadan imam önündeki meyyit gibi, her dediklerini kabul etmem mümkün değil. Mahmut Hoca Efendi bağluları ile yaşadığım bir olayda bu durumu teyit etmiş oldu. Bir gün, ikinci vakti namazı için İstanbul Kozyatağı'ndaki bir Camiye gitmiştim. Cemaat vaktini kaçıran ve sonradan gelen bir kaç kişi olduk. Yaşları benden büyük, sakallı ve cübbeli iki amca, normal giyimli bir arkadaş ve iş görüşmesine gittiğim için takım elbiseli kravatlı olan ben vardım. Sofi amcalardan birisi cemaat yapalım deyince, olur tabi deyip arkasında namaza durduk. Namaz ve tespihat sonunda, imam olan amca, hadi tanışalım sünnettir dedi. Peki deyip kısaca kendimizi tanıtip musafaha (tokalaşma) yaptık. İmamlık yapan amca bir şey daha söylemem lazım dedi. *"-Mahmut Hoca Efendi hazretleri diyor ki kravatla namaza durmak olmaz. Çünkü secdeye giderken kravat önden yere geldiği için secdenin şartı bozulur ve namaz batıla gider. Hatta, kişi kravatla namaz kılacağına hiç kılmasa daha hayırlıdır."* Ben küçük bir şok yaşadım bunları duyunca ve aklımdan ilmihal bilgilerini tarayıp vereceğim cevabı düşünürken, esnaf olduğunu öğrendiğimiz arkadaş nereden uyduruyorsunuz bunları, nerede yazıyor diye çıkıştı. İmamlık yapan amca da, Mahmut Hoca Efendinin kitabında yazıyor diye savunarak karşılık verdi. O anda, böyle bir tartışmanın kimseye fayda getirmeyeceğini anlayarak "En doğrusunu Allah bilir, Allah kabul etsin inşallah" diyerek yanlarından uzaklaştım. Kravat takmanın farz olan namaza engel olacağına iman etmek ve savunmak bambaşka bir şey olsa gerek. Mahmut Hoca Efendinin gerçekten böyle bir kitabı olup olmadığını, amcanın yanlış anlamış olabileceğini bilmiyor ve yargılamıyorum. Bu kıssadan kastım, kişinin kendisine gelen haber ve bilgileri araştırmadan, sahih kaynaklardan teyit etmeden, kabul edip içselleştirme ve etrafına da bu şekilde yaymaya çalışmasıyla ilgilidir. Körü körüne itaat ve icraat, özellikle dini konularda ne kadar doğrudur?

Bir başka risale grubu olan, Yeni Nesil grubunun da derslerine bir süre katıldım. Sırf risale derslerinden ayrı kalmamak için. Ama orada da yoğun bir ticaret ve kitap pazarlaması hissiyatı uyandıracak şekilde, gelenlere karşı doğal ve zorunlu müşteriler gibi davranıldığını gördüm. Sadece derslere katılmak yeterli gelmiyordu. Grubun yayınlarından bolca almak ve hatta dağıtıp hediye etmek için bir nevi baskı altında kalıyordunuz. Sonuçta burada da mutlu olmadığım için devam etmeyi bıraktım.

Risale-i Nur dersleri açısından en sade ve amaca yönelik davranan, siyaset ve ticaret etkilerinden en çok arınmış gördüğüm grup, Okuyucular Cemaati oldu. Hoş, onların dahi fitne rüzgarlarından etkilenerek Suffa Vakfı, Hamidiye Vakfı ve Kurdoğlu Grubu gibi bölünmeleri de bir vakıa ama, Risale açısından en rahat hissettiğim yer onların yanındı. Kuralkan ailesinin kıymetli fertlerinin samimi ve istikrarlı desteklerini hizmet aşkıyla esirgemediği Hamidiye Vakfına ara sıra da olsa gitmeye, Suffa Vakfından dostlarımızın derslerine bazen katılmaya çalışıyorum. Allah cümlesinden razı olsun.

FETÖ'ye karşı, önceleri Yeni Asya cemaatinin telkinleri ile ön yargılı ve uzak duruyorken; yıllar sonra hemen herkesin zannettiği gibi, hizmetlerinin ve görünüşte hayırlı işlerinin artması ile acaba yanılıyor muyum demeye başlamıştım. Bu yüzden, aralarına tam olarak girmesem de içlerinden yakın dostluk kurduğum ve tanıdıklarım da olmuştu. Hatta, 2011 yılında işsiz kaldığım bir dönemde, Kaynak Holding'te çalışmak için başvuruda bulunmuş, mülakata çağrılmış ama işe kabul edilmemiştim. Allah biliyor ya, o zamanlar eğitim ve deneyim açısından her hangi bir eksiğim olmadığı halde, kabul edilmediğim için çok içerlemiş ve üzülmiştim. Şimdi ise ne kadar şükretsem azdır, o hainler güruhuna karışmaktan kıl payı kurtardığım için. Tanıdıklarım bakıyorum da; 17-25 Aralıktan sonra dahi FETÖ militanlığı yapan ve bu yüzden benim gibi kendilerine muhalif olanlarla ilişkisini kesip sosyal medya

bağlantılarını dahi koparanlar oldu. FETÖ kumpaslarını destekleyip, bizleri sözde hırsız- yolsuz sevici olmakla suçlayanların bir kısmı görevden alınmış veya adli takibat altına girmiş. Bir kısmı, 15 Temmuz hain kalkışmasından sonra aklı başına gelerek sükut edip bir kenara çekilmiş. Bir kısmı da, sözde 15 Temmuz'dan sonra darbecilerle ilişkisini kesmiş ama, yoğun siyasi muhalefet yaparak kendince mücadeleye devam eden, tuhaf bir çizgi tutturmuş gidiyor. Her dönemin adamı olmayı başarıp(!), gemisini yürütmeye devam edenleri de ibret ve hayretle izliyorum. Allah-u Teala, cümle FETÖ ve benzeri hain oluşumların mensuplarını ve hayranlarını ıslah eylesin, ıslah olmayanların şerlerinden bizleri emin ve uzak tutup, şerlerini de başlarına çevirsin. Elhamdulillah çeviriyor da...

Buraya kadar, yaşadıklarımı ve yaşadıklarımla ilgili düşüncelerimi sıraladım. Genel olarak; Allah-Peygamber diyen, meşru yollardan ve kimseye zarar vermeksizin Allah'ın rızasını arayan her kişi ve gruptan Allah razı olsun. Bir toplumda her mesleğe ihtiyaç duyulacağı gibi, her insanın kendini özel ve ait hissedeceği meşrelerin, grupların bulunması da doğal bir hak ve ihtiyaçtır. Kimileri tarikat yolu ve teslimiyet haliyle yol almaya çalışır, kimileri risale ve benzeri gruplar içinde huzur bulur. Müslümanların, dahil oldukları yerler ve örnek aldıkları kişilerin söz ve tavsiyelerini İslam dini esaslarına uygunluk açısından kontrol edebilecek veya ettirebilecek kadar şuurlu ve dikkatli olmaları gerektiğine inanıyorum. Aynı şekilde, grup ve cemaat liderlerinin de kendilerine tabii olanların hem dünya, hem de ahiretlerini doğrudan etkilediklerinin farkında ve sorumluluğuna da haiz olmaları icap eder. Milli ve dini önemli meselelerde, kanaat önderlerinin çocukça ve fitne kokan inatlarını bırakarak, birlik ve beraberlik şuurunu yerleştirmeye ve geliştirmeye çalışmaları lazım gelir. Bu konudaki yazımı da **buradan okuyabilirsiniz**. Ben kendi yolculuğumu anlattım, günahıyla-sevabıyla hesabını da ben vereceğim. Halen özel bir yere ait gibi hissetmiyor, orta yolda kalmaya, nefsimden ve dünya işlerinden sıyrılabildikçe risale ve diğer yayınlardan okumaya, en azından namazlarımda Cami Cemaatine devam etmeye çalışıyorum. Çünkü, En Sevgilinin ve hepimizin Sevgilisi Peygamberimizin, namaz vakitlerinde Cami ve Mescitlere gitmeyle ilgili onlarca mübarek emirleri ve müjdeli teşvikleri var. Rabbim cümlemizi Camilerden ve cemaat namazlarından ayrı düşürmesin. Hakkı hak bilip savunanlardan, batılı batıl bilip kaçınanlardan eylesin vesselam...

Çocuklarımızı Nasıl Koruyup Yetiştireceğiz?

Şanı Yüce Allah-u Teala nasip etti de, 1'i kız 3 evladımız oldu çok şükür. Onları ahir zamanın ahlaksız akımlarından ve medya saldırılarından korumak için, kendimizce önlemler almaya çalıştık ebeveynleri olarak. Her birisinde farklı yöntemler deneyerek, daha güzel sonuçlar almaya gayret ettik. Güzel sonuçlar alarak mutlu olduğumuz, beklemediğimiz gelişmeler nedeniyle üzülp hayal kırıklığı yaşadığımız zamanlarda çok oldu. Kendimizle ilgili kusur ve eksikleri baştan kabul edip bir kenara koyarak, resmi veya sivil eğitim kurum ve kuruluşlarının yaşattığı güzellikler ve sorunları paylaşmak istiyorum. 3 çocuğumuzun her birisiyle ilgili farklı eğitim ve İslami terbiye deneyimlerimiz oldu. Bu yüzden kısa bir yazı olmayacak. Ancak çocukları için benzer kaygılar yaşayanlar, sabredip sonuna kadar okuyabilir sanıyorum. Hidayet yalnızca Allah'tandır. Bizler elimizden geldiği kadar çocuklarımıza iyi bir örnek ve eğitmen olmakla yükümlüyük. Eksik ve hatalarımızdan dolayı Rabbimize sığınarak, bütün çocuklarımızı kendilerine ve ümmet-i Muhammed'e (s.a.s) hayırlı evlatlar şeklinde yetiştirmeyi nasip etmesi duasıyla başlıyorum.

İlk çocuğumuz olduğunda her yeni anne baba gibi şaşkın ve mutluyduk. Oğlumuz en güzel davranış ve ahlaki kazandırabilmek için elimizden geleni yaptık. Allah'ın lütfüyle, Eşim o sıralar resmi bir kreşte çalıştığı için, okul öncesi eğitimde önemli bir zorluk ve olumsuz etkileşim yaşamadık. Çocuğun gelişimi içinde İslami kavramları uygun şekilde vermeye, Allah ve Peygamber sevgisini kazandırmaya çalıştık. İlkokula gidene kadar her şey çok güzeldi. Okula başladıktan sonra ise hemen her türlü çirkin söz ve davranışla tanışmış oldu maalesef. İlk zamanlar bize okulda yeni duyduğu küfürleri söyleyerek "- Anne/Baba sözü veya bu hareket ne demek?" diye soruyordu. Sonuçta, oğlumuzu korumaya çalıştığımız ne kadar kötü söz ve davranış varsa, okulundayken sistematik olarak gördü ve öğrendi.

Orta okula başladığında ise kontrolün neredeyse tamamen elimizden çıktığını, İslami terbiye ve eğitim noktasında kendi yaşantımız dışında yeterince etkili olamadığımızı, deneyimlerimizin kısıtlı kaldığını gördük. Sadece dünya için yaratılmadığımızdan, ahiret yolculuğunda çocuklarımıza iyi bir terbiye ve eğitim vermekle sorumlu olduğumuzun da idraki ile farklı çözüm yolları aramaya başladık.

Araştırmalarımız ve güvendiğimiz bazı dostların tavsiyeleri neticesinde, oğlumuzu Süleyman Hilmi Tunahan Hocaefendi'nin bağlılarıncı idare edilen talebe yurtlarına gönderdik. Orta 2. sınıftan itibaren Lise bitene kadar bu yurtlarda kaldı. Hafta sonları evci gelmesi ve yaz tatilinin kısa bir bölümü dışında hep oralarda bulundu. Oğlumuzdan ayrı kalmak gerçekten çok zordu. Hafta içinde ziyaretlerine giderek, eve geldiğinde nitelikli beraberlikler yaşamaya çalışarak kolaylaştırmaya çalıştık. Güvenilir bir ortamda bulunması, düzenli namaz kılmayı ve Kur'anı Kerimi hakkıyla okumayı öğrenmesi, derslerine çalışabileceği imkanların sağlanması en önemli ümitlerimiz ve tesellimiz oldu. Biz bunları düşündük ve yaşadık. Peki oğlumuz ne hissetti? İlk başlarda yurda gitmeyi hiç istemedi. Bazen birilerine kızdığı için, bazen hastalandığını söyleyerek hep ayrılmaya çalıştı. Bizse, bahane bile olsa her halini ciddiye alarak, gerek hastane desteğinden, gerekse hocalarıyla özel görüşmelerden veya okulundaki öğretmenleriyle yakın iletişimden kaçınmadık ama, ona karşı da dik durarak yurda devamını sağladık. Ondaki güzel gelişmeleri de gördükçe şevkimiz arttı. Zamanla uyum sağlayıp, evdeyken yurdu özlediği günlerde oldu. Ama genel olarak bizi hep suçladı ve kendince cezalandırmaya çalıştı. Yurtta öğrendiklerini uygulamaktan veya göstermekten kaçındı. Bizler iyi ki göndermişiz, ne kadar iyi oldu demeyelim istedi. Bugün geldiğimiz noktada, memnuniyet oranı vermek gerekirse tahminen %60 oranında iyi ki göndermişiz diyebilirim. Olumlu sonuçlarımız; gerçekten güzel bir Kur'anı Kerim eğitimi almış olması, namaz kılmaya ehemmiyet verilmesi, düzenli ders çalışabileceği imkanların ve öğretmenlerin sağlanması, yeme-içme ve barınma noktasında gözümüzün arkada kalmaması ve okulunda kötü alışkanlıkları olan çocuklardan nispeten korunabildiği kontrollü bir çevre içinde büyümesidir.

Yurtta kalan evladımızdan en önemli beklentimiz, istikrarlı bir şekilde severek namazına devam etmesiydi. Maalesef, hafta sonları izinli geldiğinde gördüğümüz namazı ihmal alışkanlığı, evde kaldığı zamanlarda da devam etti. Şunu anlamış olduk: İbadetler için gerekli bilgiler alınmış ama ibadet sevgisi ve devam şuuru eksik kalmıştı. Gelecek için en büyük kaygımız bu minvalde oldu. İyi bir Üniversite eğitimine başladığı ve gençliğin heva ve heveslerinin yükseldiği bu dönemde, tahkiki iman sahibi olması ve sorularına karşılık bularak, mutmain bir kalple yaşaması için çaba gösteriyoruz şimdi. Korku ve ümit içindeyiz. Rabbim yardımcımız olsun.

Çocuğumuzla birlikte, bizimde yaşadığımız bu yurt tecrübesinden olumsuz etkilenmeler de yaşadık. Benzer kararları verecek olanlara bir deneyim paylaşımı olması için yazıyorum. Buraları kötülemek amacıyla değil, geliştirmek ve etkinliğini arttırmak için. Çocuklarımızı kendi evlatları gibi görüp, 24 saat süren gayret ve hizmetlerini esirgemeyenlerin hepsinden Allah razı olsun. Beşeri sistemler hatalarla maluldür. Hayırlı işleri daha fazla olsun diye uğraşmalıyız.

Her ne kadar, daha iyi yetişiyorlar ve geç kalınmamış oluyor deseler de, çocukların orta okuldan itibaren evden ayrılması, aile bağlarında ciddi kopmalara ve psikolojik travmaya neden oluyor. Bu yüzden lise döneminde yurt deneyimi yaşamaları bence daha uygundur. Bizim evladımız dışa dönük, öz güveni yüksek yapıda olduğu için, Orta 2'den başlarsa çok zorlanmayacağı kanaatindeydik. Yine de olumsuz etkisi oldukça fazla oldu. Ergenlik öncesinde çocukların aile içinde kalması gerekir. Bizlerde yatılı lisede okuduğumuz için, faydasına inanarak oğlumuzu gönderdik. Ama sonuç çok güzel olmadı. Yurtta kalan çocuklar, hemen her vaktini burada geçirdiği için fiilen ailelerinden kopuk yetişiyorlar. Ergenlik döneminde teslim ettiğiniz çocuğunuz koca bir adam olarak karşınıza geldiğinde çok şey kaçırdığınızı daha iyi anlıyorsunuz. Çocuğunuzun geleceği ve ahiret hayatı için böyle bir fedakarlık yapmış olmanıza rağmen, netice tatmin edici olmayınca hüsrana duygusu ağır basıyor. Yurttaki hocaları fiilen aileleri önemsizleştiriyor ve sanki, aileler onlara talebe çıkaran kuluçka makinesi seviyesine düşürülüyor. Sözlü olarak bunun tersini söyleseler de, fiili durum bu şekilde. Hayatlarının en önemli anları yurt organizasyonu içinde olsun istiyorlar. Sınavları, bayramları, özel günlerini hep onların yanında geçirsin istiyorlar. Yaz tatillerinde bile! Hocaların yaşantılarındaki etkileri anne babalarından

çok ileride olsun istiyorlar. Bunların yanına birde rabita uygulamaları eklenince olay bambaşka boyutlara taşıyor. Kendilerini halktan soyutlayıp kapalı bir cemaat haline getirmeleri de cabası. Namazları ayrı, takkeleri ayrı, kurbanları ayrı, umre ve hac organizasyonları ayrı, Cumaları bile ayrı kılıyorlar. Bu durumları ve oğlumdaki gelişmeler nedeniyle Üniversite döneminden itibaren fiilen oğlumun ilişkisini kesip okuluna evimizden gidip gelmesini istedik. Şimdilerde, acı-tatlı olaylar eşliğinde açığımızı kapatmaya çalışıyoruz. Özellikle Kur'anı Kerim eğitimi açısından Lise döneminde çok hayırlı hizmetleri var. Bu yüzden Ortaokul-Lise döneminde tercih etmiştik. Evladı için bu yurtları düşünenlere Lise dönemi için tavsiye de bulunabilirim. Eğer aynı yurtlar içinde eğitmen ve hoca olarak kalmayacaksa Üniversite döneminde ayrılmaları ve farklı müspet ortamları da görmeleri daha sağlıklı olur.

Küçük oğlumun daha içe dönük olması ve abisinde yaşadığımız deneyimler yüzünden, yurda göndermeyip evde kalmasına karar verdik. Mahallemizdeki bir İmam Hatip Orta Okuluna yazdırdık. Ufak tefek sorunlar çıksa da, genel durum iyi gibi gözüküyordu. Temel inanç değerlerimizi biz verdikten sonra, ilmi eksiklerinin tamamlanması açısından okuluna güvendik ama hata etmişiz! İmam Hatip Orta Okulu diye güvendik ve çok fazla sorgulamadık. Çocuk namazını kıl deyince kılıyordu, hatta bazen Cuma günleri okulca sabah namazında camilere de götürmemiz için organize oluyorlardı. 3. yılı bitirip 4. sınıfa geçtiği bu yılki yaz aylarında biraz şüphelenince, namaz duaları ve sureleriyle ilgili acı gerçeği öğrendim. Oğlumuz, namaz dualarını ve surelerinin çoğunu bilmiyor, bildiklerini de düzgünce okuyamıyordu. Sözde, Arapça ve Kur'anı Kerim eğitimi almasına rağmen, Fatiha suresini bile tecvitle okumaktan acizdi. Meğer hocaları hiç öğretmemiş. Ödev olarak bile vermemişler. Bu nasıl İmam Hatip Okulu? Faydasını göremeyeceksek çocuklarımızı buraya neden gönderelim? Şeklinde isyan edip, Milli Eğitim İlçe ve İl Müdürlüklerine dilekçeler yazdım. Okulda öğrenemediği sure ve duaları evdeyken ezberletmek zorunda kaldım. Meğer, Milli Eğitimde erkek din dersi öğretmeni kıtlığı varmış! Kur'anı Kerim derslerine girecek erkek hoca bulamıyorlarmış. Böyle söylendi bize, ama tatmin edici bulmadık. Şimdi, 3 yılı bizim açımızdan etkisiz geçmiş ve üstelik İmam Hatip okullarından soğumuş bir evladımız var. Bu sene Liseye geçişte hangi okula gideceği üzerine psikolojik mücadele içindeyiz. Lise dönemi farklı ve daha doğru olur umuduyla İmam Hatip Lisesine göndermek istiyoruz. Ama evladımız gitmek istemiyor artık. İmam Hatip Orta Okullarını tabela okulu olmaktan kurtaramayan sorumsuz yetkililerden razı değilim ve hakkımı da helal etmiyorum. Kemiyet kadar keyfiyete de değer verilmelidir. İmam Hatip okullarını bolca açıp içlerine yeterli ve yetkin din dersi öğretmeni koyamayan, daha da acısı, ateist veya din karşıtı olduğunu açıkça izhar eden farklı branş öğretmenlerini, en azından bu okullardan uzak tutamayan idarecilerin vebalini düşünemiyorum. Devletin okulundan da fayda göremezsek ne yapacağız, nereye göndereceğiz evlatlarımızı? Çocuklarımız İmam Hatip okullarına bile gitse mutlaka sorgulayıp gerçekten öğrenip öğrenmediklerini kontrol etmemiz şart oldu. Velileri uyarmak için yazıyorum bunları. Din derslerinin diğer okullardan fazla gibi olması sizleri yanıltmasın. Tüm öğretmenlerini tanımaya ve verdikleri eğitimleri irdelemeye çalışmalıyız. Bu da ancak çocukla sürekli iletişim içinde olmakla gerçekleşebilir. Veli toplantıları kanaat sahibi olmak için yeterli gelmiyor.

Biricik kızımızı da, yaşı uygun olunca ağabeyleri gibi kreş eğitimi ve bakımına vermiştik. Şartlarımız bunu gerektiriyordu. Bildiğimiz ve kamu adına işletilen bir yere göndermeye başladık. Kızımıza da, evdeyken anlayabileceği şekilde değerler eğitimi vermeye çalıştık. Yaşına ve aklına uygun şekilde, sevdirecek benimsetmeye uğraştık. Kreşe başladıktan bir süre sonra, bazı şeylerin ters gitmeye başladığını fark ettik. 3-4 yaşlarındaki kızımıza çok yoğun ve abartılı şekilde Atatürk şiirleri ezberletiliyor ve benzeri öğretiler yapılıyordu. Evdeki hallerinden ve tekrarlarından bunun gerçekten fazlaca yapıldığını gördük. Öyle ki, daha önce "-Bizleri kim yarattı yavrum, biliyor musun?" şeklindeki sorumuza tatlı diliyle "-Allah yarattı" derken, aynı soruya "-Atatürk yarattı" demeye başladı. Bunun dışında, yılbaşı geldiğinde ayrıca yoğun bir Noel Baba propagandasına da maruz kalınca, (ilgili yazımı **buradan okuyabilirsiniz**) resmen evladımızın değerler sisteminin alt üst edildiğini görüp, bulunduğu kamu

kreşinden alarak özel bir kreşe verdik. En azından değerler eğitimini yerli yerinde alması ve evdeki öğretilerimizle çelişmemesi için. Atatürk'ün, Türkiye için çok önemli bir insan olduğunu ve bizler gibi ömrünü yaşayarak sonra vefat ettiğini, Noel Baba efsanesinin uydurma ve Hristiyanların bayramlarıyla ilgili olduğunu tekrar öğretilene kadar oldukça zorlandık. Anaokulundaki çocukların torna misali kalıplar içinde, inanç sistemlerinin iğdiş edilmesi kabul edilir bir durum değildir. Noel Babanın rahatça girdiği yerlere Allah ve Peygamber sevgisinin sokulmaması ne büyük bir acıdır. Rabbime şükürler olsun ki kızımız çok geç olmadan, daha güzel ve sağlıklı bir ortamda, okul öncesi eğitimlerini değerlerimizle birlikte alabildi. Şimdi ilkokula devam ediyor. Kız çocuğu olan her duyarlı Müslümanın gelecekteki umut ve endişelerini bizde içimizde büyütüyoruz. Sağlam bir inanç yapısı olacak mı? Tesettürü sırf örtü olarak değil, ibadet aşkı ve şuuruyla birlikte benimseyip uygulayabilecek mi? Hayırlı bir eş ve anne olmasını sağlayacak, duruma göre kendisine ve milletimize meşru faydaları olacak eğitimlerini tamamlayabilecek mi? Vakti gelince hayırlı ve mutlu bir evlilik kısmet olacak mı?

Bizler, çocuklarımız için bunları yaşadık. Yaşadıklarımızdan dersler alarak, dünya ve ahiret hayatımızı iyileştirmeye çalışıyoruz. Şüphesiz eksiklerimiz ve hatalarımız çoktur. Zaten, bunları biz yaşadık başkaları da belki yaşamadan tedbir alır, veya bizden daha deneyimli olanlarda bizlere güzel tavsiyelerde bulunur diye paylaşıyorum. Her çocuk özeldir. Anne babalar olarak bizlerde her çocuğumuzda farklı şeyleri yaşayıp öğreniyoruz. Rabbimiz, kendisine inananları istikametten ve iyilikten ayırmasın. Yöneticilerimize ve kanaat önderlerimize basiretli olmayı, hak ve adaleti gözeterek icraatta bulunmayı nasip etsin. Kalplerinden Allah korkusunu ve sevgisini eksik etmesin ki, zulüm ve yanlışlara meyilleri olmasın.

Sevgili kızımın ana okulunda öğrenip okuyarak bizleri mesrur ettiği Talebe Duasını bütün Müslümanlar adına amin diyerek paylaşıyorum:

Görselin

Kaynağı: <http://www.thejakartapost.com/life/2016/09/30/parenting-event-seeks-to-educate-young-families.html>

Modern Zaman Tacizcileri, Çok Saygısız ve Zalimsiniz!

Artık, kendi paramızla kendi **sapıklarımıza** abone olmuş durumdayız. Cep telefonu ve bilgisayarlar gibi, bizi dünyaya bağlı kılan cihazlarla, **kurumsal sapıkları** da hayatımızın her anında istemeden yanımızda taşıyoruz.

Sizin nerede ve ne durumda olduğunuz umurlarında değil. Saygı ve edep gibi kaygıları da yok. Cep telefonunuzu veya mail adresinizi bir şekilde **ele geçirmişler** ya, artık onların **sanal kölesi** sayılırsınız. İş yerinde önemli bir toplantıdasınız veya işinize yoğunlaşmış çalışıyorsunuz, yemek yiyorsunuz, evde çocuklarınızla ilgileniyorsunuz veya tuvalette hacet gideriyorsunuz, hiç önemli değil. Bazen aynı şehirden bir kodla, bazen **444**'lü hatlarla, ya da Ankara gibi önemli şehir kodlarıyla veya şimdilerde yeni çıkan **850**'li hatlarla gelen ısrarlı her telefon çalışında aynı çelişkilere düşmüyor muyuz? Açsan bir türlü, açmasan başka türlü. Gerçekten kritik bir gelişme veya sorun da olabilir, **terbiyesiz** bir firmanın bazen insan, bazen banttan kayıt okuyan adi bir robot operatör kılığında **reklam ve pazarlama teröristi** ile baş başa kalabilirsiniz.

Bu zamansız ve **edepsiz** aramaları ciddiye alıp dinleyen ve hatta pazarlanan şeyi satın alan kaç kişi vardır bilmiyorum. Sizleri bilmem ama, ben bu tür **tacizlere** her maruz kaldığımda yoğun bir kızgınlık ve iticilik duygusu yaşıyor ve 3. kelimeyi duymadan telefonu kapatıyorum. Bu kısa ama etkili taciz ile moral ve motivasyonum oldukça **etkileniyor** ve geriliyorum. İnsanlar davet edilmedikleri yerlere randevu ile ancak gidebilirken, doğrudan hayatınızın orta yerine **düstursuz** dalanların yaptıkları, ancak **iletişim terörü** olarak tanımlanabilir. Çalışırken veya evinizde otururken, bütün kapıları **çilingir** gibi kendisi açarak giren ve size bir şeyler satmaya çalışan adam ne kadar kaba, saygısız ve kötü olabilir ise; cep telefonundan arayarak **taciz** edenlerde aynı derecede **kötü** etkilere neden oluyor. En azından benim için.

SMS'le taciz edenlerde ayrı bir dert. Sizden **izin** alınmadığı halde, bazı işgüzar firmaların sağdan soldan veya operatör firmalardan gizli/açık yollarla toplayıp sattığı **datalar** içindeki çaresiz kurbanları olarak, bilgilerinizi satın alan pazarlamacıların **insafına** kalıyorsunuz. Artık ne kadar uygun görürlerse, gece gündüz SMS'le **taciz** ediliyorsunuz. SMS gönderen firmaların kimliği için vermek zorunda olduğu kodu yazmalarının pratikte hiç bir **anlamı yok!** Çünkü zaten iş gerçekleşmiş ve SMS **gönderilmiştir**. SMS listesinden çıkmak için, yine sizin SMS atmak **zorunda** kalmanız veya internette falanca adrese girerek, yine kendi numaranızı girmeye **zorlanarak** listelerden çıkmak istediğinizi, **zavalıca** beyan etmek durumunda kalmanızda ayrı bir **işkence** yolu. Listeye alırken bize mi sordular da, çıkmak için isteğinizi belirtin diyor bu **modern sapıklar?**

İnternet ortamında, her hangi bir yerde eposta/mail adresiniz yayınlanmamış olsun, anında **hazır e-posta listelerine** bir **kurban** olarak sizde ekleniyorsunuz. Sorgusuzca gelen spam mailleri içindeki her konuda, **e-posta bombardımanına** maruz kalarak, kendi e-postalarınızı içlerinden ayıklamakla uğraşıyorsunuz. E-posta servislerinin sağladığı anti-spam hizmet ve filtreleri de bir yere kadar iş görüyor. Bilişim teknolojilerinde zayıf bilgi ve deneyimi olan kullanıcıların, var olan önlemleri kullanması dahi mümkün olmadığından çaresiz bu **sanal teröre** katlanmak zorunda kalıyorlar.

Durum o kadar **rahatsız** edici bir boyuta gelmiş ki, her hangi bir yerden cep telefonu veya e-posta adresi istendiğinde öncelikle reklam, tanıtım, kampanya vb saçmalıkları almak istemediğimi üstüne basa basa belirtmek zorunda **hissediyorum**. Örneğin, mahallenizdeki bir mobilyacıdan kazara bir eşya satın almış olursanız, 2-3 günde bir kampanya ve tanıtım SMS'lerinin ardı kesilmiyor. **Marketler** domates, salatalık fiyatlarını gönderiyor ve buna benzer bir sürü **modern tacizler** sıradan işlermiş gibi hayatımızı çevreliyor.

Otomatik ödeme talimatı vermiş olduğunuz halde, abonesi olduğunuz enerji dağıtım firması faturanızın çıktığını hem SMS'le, hem de maile defalarca haber veriyor. Çıktığında haber verse yine iyi. Birde son ödeme tarihine 3 gün kaldı şeklinde **taciz** e-posta ve SMS'leri de gönderiyorlar. O zaman neden bankaya otomatik ödeme talimatı vermişiz sanki? Neden bu saçma **hatırlatma terörü** yaşıtılıyor? Bu işlerden **sadistçe** zevk alanlar mı var? Anlamış değilim vesselam.

İlgili tüm kurum ve firmaları **insafa** davet ediyorum. Başta **iletişim operatörleri** olmak üzere, güvenerek veya **zorunda** kalarak bilgilerimizi verdiğimiz kişi ve kurumların, isteğimiz dışındaki **paylaşımlarına** karşı Devletimizin daha etkili **önlemler** almasını bekliyor, bu işlere karışan kişi ve kurumlara hakkımı kesinlikle **helal** etmediğimi ve her defasında vebale girdiklerini açıkça beyan ediyorum. **Rabbimiz**, her türlü modern sapık ve tacizcilerin şerrinden bizleri korusun, ısrarla devam edenlerin de haklarından gelsin inşAllah...

Kimlerin Parasını, Nereye Harcıyoruz?

Hediyeleşmek, ilişkileri güçlendiren ve geliştiren, muhabbeti arttıran ve aynı zamanda **Sevgili Peygamberimizin** (s.a.v.) sünnet-i seniyyesi olan güzel bir adettir. Beklenen güzelliklerin yaşanması için büyük paralar harcamaya da gerek kalmaz. Çoğu kere, içtenlikle verilen çam sakızı çoban armağanı tabir edilen küçük hediyelerde oldukça etkili olabilir. Muhatabını düşünme ve değer verme duygusunun geçmesi yeterlidir.

Her güzel adette olduğu gibi, hediyeleşmede de yanlış veya kasıtlı tavırlar işin aslını bozar ve kişileri vebal içinde bırakabilir. Bu konuda insanların tipik yaklaşımını gösteren güzel bir anlatım şekli var:

*Bir insan, birisine başkasının parasıyla bir şey alıyorsa kalitesine bakar, fiyatını önemsemez.
Bir insan, birisine kendi parası ile bir şey alıyorsa fiyatına bakar, kalitesine çok bakmaz.
Bir insan, kendisine kendi parası ile bir şey alıyorsa, hem kalitesine hem de fiyatına bakar.*

Şüphesiz bu yaklaşımlar herkese şamil edilemez ama, genel bir durumu yansıttığı da ortadadır.

Karar verici durumunda olan insanların en önemli sorumluluklarından birisi de kendilerine emanet edilen kaynakları, **doğru** ve **verimli** şekilde kullanmalarıdır. Aile reisi, harcamalarını düzenlerken eşile birlikte makul bir planlama yaparak, bütçelerini en uygun şekilde kullanmaya çalışır. Özel sektör çalışanları kendilerine verilen yetki oranında yatırım ve harcama planlarını yapıp gerçekleştirirler. Kamu çalışanları da makam ve yetki seviyelerine göre az veya çok büyük tutarlarda bütçeleri yönetmek durumundadır.

Aile ve özel şirket işlerinde kasıtsız hatalar yapıldığında telafi etmek, veya en azından **helalleşmek** daha kolaydır. Çünkü muhataplar bilinir veya erişilebilir haldedir. Ancak, kamu

kaynaklarını kullanan kişiler için bu iş imkansızca yakın zor, **vebal ve sorumluluğu** da çok yüksektir. Çünkü bütün toplum adına iş gördüğünden ayrı ayrı her vatandaşın hakkı söz konusudur. Bu vatandaşlar arasında mazlum yetim ve öksüzlerin, kimsesiz ve düşkünlerin, çocukların, yaşlı ve hastalarında olduğunu düşünürsek işin **sorumluluğu** daha da iyi anlaşılacaktır. Yüklendiği yüksek vebal nedeniyle, kamu kaynaklarının çok iyi gözetilmesi gerekir. Aksi halde, getireceği **belalar** dünya ve ahiretimizi mahvetmeye yeterde artar bile.

Hep söylediğim bir gerçek var: “**Kamu malı ve parası kılçıklıdır. Kolayca girer ama çıkışı kolay olmaz, parçalayarak çıkar.**” Ama bu dünyada, ama öbür dünyada. Yasaların sağladığı şartlar ile kamu kolluk güçleri, kasıtlı ve hoyratça harcamaları bir noktaya kadar önleyebilir. Hatta, kişilerin tasarrufları görünüşte yasalara uygun da olabilir. Ama hakkaniyetli olduğu anlamına gelmez ve kişiyi **hesabını** vermekten korumaz.

En etkili denetim, kişinin ahlaki değerler ışığındaki **vicdan** sorgulamasıdır. Bunu kontrol ederken, sanki kendisine ve kendi parası ile alıyormuş gibi özenli olduğunu gözetmek zorundadır. Bir işi veya malı ucuza edinmek tek başına başarı değildir. İşin veya malın **sağlamlığı, kalitesi**, beklenen ömür süresinin **yeterliliği** esastır. Projelerin çok ucuza ama kalitesiz ve yetersiz yapılması, kaliteli sayılacak işlerin proje maliyetinin piyasa şartlarından çok yukarılarda gerçekleşmesi elbette yanlış ve sorgulanması gereken durumlardır. Kötü mal ve hizmetlerin çok pahalı şartlarda temin edilmesi ise açıkça **vatan hainliğinden** başka bir şey değildir.

Rabbimiz, bizlere hangi konumda olursak olalım, sanki kendimize ve kendi paramızla harcama yapıyormuş gibi dikkatli ve özenli davranmayı **nasip** etsin. **Evlatlarımıza** en başta aile ortamında, sonra okul ve iş yerlerinde kamu kaynaklarımızı bilinçli kullanacak **şuuru** vermemiz gerekiyor. Gerçek tasarruf, kaynakları verimli ve yerinde kullanmakla sağlanır. Bir yandan ekmeğimizi israf etmeyelim diyerek kampanyalar yaparken, diğer yandan tonlarca ekmeğe bedel yanlış veya gereksiz harcamalardan kaçınmalıyız. Bunun için ise, yöneticilerimizde temel **ahlaki değerlerin** yanı sıra **ehliyet** ve **liyakat** esaslarını gözetmemiz şarttır.

İyi ve güzel işlere vesile olduğumuzda devam eden her güzellikten bir hayır payımız olduğu gibi, şer işlere vesile olduğumuzda da işleyen her kötülükten veya noksanlıktan da bir günah hissemizin olacağını bilmeliyiz. Açıkça ferman eylemiş, bizleri yaratan ve sınamak üzere dünyaya gönderen Yüce Allah'ımız : “**Her kim zerre kadar hayır işlemişse onu görecektir. Her kim, zerre kadar şer işlemişse onu görecektir.**” (Zilzal Suresi 7. ve 8. ayetler)

Yozlaştıran Törenler: #mezuniyet ve #balolar

Katolik bir Papazın “Kızlarınıza söyleyin, boyunlarına haç taksınlar, farklı olsunlar! “Farklı olsunlar”dan kasıt, Hristiyan oldukları belli olsun, Müslümanlara benzemesinler. Çünkü Müslüman kızlar bizim kızlarımıza artık çok benziyorlar.” dediği söyleniyor sanal alem mecralarında. Bu çarpıcı ve yakıcı tespiti doğrularcasına, artık iyice adet olduğu üzere, 2017 yazında da okullarımızda Amerikanvari “**mezuniyet törenleri**” ve mezun olmayanlarında sürekli yapageldiği “**yıl sonu balosu**” törenleri, tüm özentisi ve **yozlaştırıcı çılgınlıkları** ile birlikte icra edilecek maalesef.

Toplumsal değerlerimizin nasıl erozyona uğratıldığını görmek için, basit bir google görseller taraması yapmanız yeterli. **Google** görsel arama satırına “**prom**” yazdığınızda gelen resimler ile “**yıl sonu balosu**” yazdığınızda gelen resimlerin neredeyse birebir aynı olduğunu, sözde **Müslüman** bir ahalinin çocukları ile **Hristiyan** ve **Yahudi** gençlerin aynı kılık kıyafetlerde arz-ı endam ettiklerini üzümlere görebilirsiniz. Benzer durum “**graduation ceremony**” ve “**mezuniyet töreni**” terimleri içinde geçerlidir. Bu seferde, Ortaçağ’dan kalma Hristiyan öğretilerinin eğitimdeki gücünü simgeleyen **Papaz cüppesi ve kepi** ile Amerikan geleneğinden çıkan **kep fırlatma** ayinlerinin eksiksiz kopyalanması ne acıdır. Mezun olan **İslam genci** ile diğerlerini nasıl ayırt edebiliriz bu kılıklar içerisinde?

Kılık kıyafet yozlaşmasından daha kötü ve **yıkıcı** olan asıl sorun bu “**balolarda**” genel görgü ve önemli **ahlak** kurallarımızın yürürlükten kaldırılmasıdır. Üzücü olansa, bazı ailelerin ve öğretmenlerinde bu durumu normal karşılaması ve **teşvik** etmesidir. **Alkollü** içki yasağı olmasına rağmen, gençler bir şekilde içkiyle buluşturulur. **Zinanın** öncüsü olan danslı eğlenceler teşvik edilir. Fırsatını bulan **uyuşturucu** da kullanabilir. Savunma mekanizmaları da hazır: Gençlikte olur öyle şeyler, yılda bir defa olabilir, canım kaç kere mezun oluyorlar sanki vs. Artık **ortaokullardan** itibaren yapılan balo türü eğlencelerin yıkıcılığı okul yükseldikçe artmakta, **üniversite** seviyesine gelince her türlü sınırı zorlamaktadır.

Hak ile meşgul olmazsan, batıl seni işgal eder.

İmam Şafii'nin bu veciz saptaması da aynı gerçeğe işaret ediyor. Çocuklarımızı aile ortamından itibaren, **milli** ve **dini şuur**a sahip bireyler olarak yetiştiremezsek, okullarımızda kültür kökenimize uygun **müfredat** ve eğitim metotlarını etkili kılmazsak su gibi ellerimizden kayıp gidecekler. Hayat boşluk kabul etmez. Boş kalan duygu ve düşünce dünyalarını en yakın ve kolay bulduklarıyla doldururlar. **Batıla** giden yollar başlangıçta süslü ve lezzetli nesnelere döşendiği için daha da cazip gelir. Şeytanın **gönüllü** askerliğini yapan kişi ve kurumlar sayesinde manevi saldırı akınları gittikçe daha da etkili oluyor. Toplumun **refah** seviyesinin artması, **ulaşım** ve **iletişim** imkanlarının çoğalması her şeyi kolaylaştırıyor. İyiliğe de kötülüğe de götüren **kısayollar** her yanda mevcut.

Ahir zamanın hemen her işaretini görüp yaşadığımız bu günlerde, **neslimizi** şeytan ve askerlerinin şerrinden korumak için daha bir gayretli ve hassas olmamız gerekiyor. Geleceğin anne ve babalarının kültür ve ahlak **genetiğini** korumak için, balolardan ve bizi yansıtmayan Hristiyan kılıklı mezuniyet törenlerinden vazgeçmemiz lazım. Başlangıç olarak, mezuniyet törenlerinde cüppe ve kepten oluşan **Papaz kıyafetlerinden** kurtulmalıyız. Çünkü hayatının en **özel günlerinden** birisinde giyilen bu kıyafet, çocuğun zihninde otomatik olarak **güzel** bir **imaj** alır, **normal** gelir ve benimsenerek ömür boyu **etkiler**. Bu kıyafeti giyen birilerini gördüğünde ise, onlara karşı **sevgi** ve **saygı** hisleri doğar. **İmamlarımıza** gösterilmeyen sevgi ve hoşgörünün **papazlara** gösterilmesi kanımıza dokunur her halde değil mi? Ortaokullara kadar inen özenti dolu **balo** ve **partilerden** vazgeçmeliyiz. **Gayri meşru** ilişkiler ve **kötü alışkanlıklar** en hızlı ve kolayca bu ortamlarda **gelişir** çünkü. İnsanların özel hayatlarına **müdahale** edemeyiz ama, bu organizasyonların en azından **okullarımızın himayesinde** yapılmasını engelleyebiliriz. **Milli** karakterimizi ve **aile** yapımızı korumak için **devletimizden** daha etkili önlemler bekliyoruz. **Allah** sonumuzu hayr eylesin...

Kaynaklar:

- Yazı görselinin kaynağı
- "Prom" görsel sorgulaması
- "Yıl Sonu Balosu" görsel sorgulaması
- "Graduation Ceremony" görsel sorgulaması
- "Mezuniyet Töreni" görsel sorgulaması

Karakter Renklerimiz ve Takıntıya

Dönüşebilen Huylarımız

Huy, karakter, alışkanlık gibi kavramlar yakın ve bazen birbirlerinin yerine ikame edilerek kullanılıyor. **Psikoloji** eğitim geçmişi bulunan veya özel ilgisi olan kişiler müstesna edilirse, eşdeğer şekilde kullanıldıklarını da söyleyebiliriz. İfade ettikleri anlamların şiddeti ve keskinliği arttıkça **Takıntı/Saplantı** (Obsesif-Kompulsif Bozukluk) gibi **Psikiyatrik** hastalıklara dönüşüyorlar. Olayın ahlaki ve dini boyutlarını da katınca, bu sefer **iyi** ve **kötü** huy ve alışkanlıklar ile dini **vesveselerin** (evham) sevap/günah etkileri nedeniyle, çekici - itici duygusal dürtülerin çatışmaları, durumu daha da **karmaşık** bir hale dönüştürüyor. **Davranışlarımızın** ortaya çıkmasında ve şekillenerek **basma kalıp** tavırlar arasına girmesinde, toplumsal etkileşim ve kişisel tatmin veya **gereksinim** duyguları rol oynar. Bazen **kaçınmaya**, bazen de takdir ve teşvik ile **olumlu** tekrara neden olurlar. **Sigara** içme alışkanlığına yıllar önce verilen **değer** ile bugünkü durum arasındaki dinamik **fark** güzel bir örnektir.

İnsanların karakter yapılarının analizinde çeşitli sınıflama ve değerlendirme tanımları ortaya konulmuş. Bunlardan birisi de **karakter renkleridir**. Genel olarak 4 renkten söz edilir. Her insanda bu renklerden bir ton bulunur. Ancak bazılarında belirli bir rengin **hakimiyeti** veya iki rengin dengelenmiş baskınlığı da görülebilir.

SARI: Çılgın bir renktir, neşeyi ve hareketi simgeler. Özgürlüğüne düşkün, kurallarla ve düzenle pek arası olmayan uçuk tasarımlar yapabilme yeteneği doğal şekilde bulunan kişileri temsil eder.

MAVİ: Asaleti ve ciddiyeti simgeleyen bir renktir. Tertipli, düzenli, kuralcı ve disiplini seven insanlar bu gruba girerler.

KIRMIZI: Canlı ve dikkat çekici bir renktir. Gücü, kararlılığı ve sahiplenmeyi simgeler. Güçlü, kararlı ve

yönetme eğilimli kişiler bu renkle simgelenir.

YEŞİL: Rahatlatıcı ve huzur verici bir renktir. Sükuneti ve uyumu simgeler. İdeal takım üyesi, fedakar, çatışmadan kaçınan, girişimcilik yanı pasif kalabilen insanlardır.

İnsanlar sadece renk yapılarına göre tanımlanamaz. Her insan, **eşsiz** bir sistemler bütünüdür. Bu bütünlüğe etki eden çok sayıda **değişken** söz konusudur. Yaş, cinsiyet, eğitim, aile ve toplum çevresi, dini inançlar, burç nitelikleri, sağlık durumu, ekonomik seviye, beden yapısı gibi pek çok etki alanı insan yapısını **düzenler** ve geliştirir. Yani söz konusu insan olunca, hiç bir şey **kesin** değildir. Her şeyin bir anlamı ve etkisi söz konusu olabilir. Yaratılmışların en şerefli olarak, Yaratıcımız **Allah Azze ve Celle**'nin doğrudan muhatap alıp, emanetler vermeyi **lütfettiği** insan olmak böyle bir potansiyeli gerektiriyor demek ki.

Bu yazımda, genel olarak **mavi karakterli** insanların, iç ve dış kaynaklı kurallara uymak için gösterdiği hassasiyetin normal ve patolojik **seviyelere** ulaşabilen bazı durumlarını irdelemeye çalışacağım.

Kurumsallaşan alışkanlıklara en güzel örnek **Sünnet-i Seniyye**'dir. Sevgili Peygamberimizin (s.a.v.) **hane-i saadetlerinde** ve diğer sosyal ortamlardaki her davranışı ve tavsiyeleri 1500 yıldır **Müslümanlar** tarafından basma kalıp davranış olarak örnek alınır ve özenle uygulanmaya çalışılır. Bu durum **İslam** toplumlarının genel karakterini etkilemiş ve **alamet-i farika** haline gelmiştir. En **Sevgiliye** benzemek için günlük davranışlar içinde tutulmaya çalışılan bu tavırların terk edilmesi veya yapılamaması belirli bir **kaygıya** da neden olur. **Örneğin;** Abdest alırken, kollarımızı yıkadığımızda acaba dirseklerime kadar ıslatabildim mi şüphesi ile hassas davranıp kontrolcü davranışlar gösterebiliriz. Bu duruma özen endişesi, **takva azmi** veya benzer olumlu yaklaşımlar söylenebilir ve

hatta **teşvik** edilir. Ama, iyi yıkanmadı veya temizlenmedi şüphesiyle **onlarca kez** bol suyla yıkamak ve yine rahat edememek **sıkıntılı** bir durumdur. Dini literatürde buna **vesvese** deniliyor. Temel kaynağı, **kovulmuş** ve **lanetlenmiş** olan **Şeytandır**. İnsanların özellikle **ibadet** yaparken veya hazırlanırken içlerinde oluşan şüphe, **kuruntu** ve tereddüt gibi rahatsız edici duygulara denir. Kişinin vesvese etkisinde kalması **huzurunu** bozar, kendisine olan **güveni** sarsılır ve ibadetinden **lezzet** alamadığı gibi, uzaklaşmasına da neden olabilir. Vesveselere **erken** zamanda müdahale edip gidermek gerekir. Geç kalındığında veya yanlış yaklaşımlarda bulunduğu **zarar** etkisi daha çok olur. Vesveseden **muzdarip** kardeşlerime *Bediüzzaman Said Nursi*'nin

“**Vesvese Risalesini**” okumalarını veya bilen birisinden açıklamasıyla dinlemelerini tavsiye ederim.

Yeşil karakterliler kurallara uyarlar, **mavi karakterliler** ise; hem kurallara uyar, hem de kendileri **kurallar koyarlar**. Üstelik kendi kurallarına uyulmasını da **beklerler**. Ama bu bekleyiş **sınırlı** bir güce dayanır. Kuralları uygulatmak için gereken gücü kullanabilenler ise **kırmızı** karakterlerdir. Mavilerin kural ve tedbir **takıntısı** bazen olayların gerisinde kalmalarına ve **fırsatları kaçırmalarına** da neden olabilir.

Mavi karakterli birisini **gıcık** etmenin en hızlı yolu, yaşam veya çalışma alanında **oluşturduğu** tertip ve düzeni bozmaktır. **Sarı karakterli** insanların görüntüsü bile mavileri **irrite** edebilir. Çünkü

sarılar rahattır, dağınıktır, ehli keyif takılır. Kılık kıyafetinden saç sakal şekline kadar ben sarıyım diye bağırır, **görebilene**. Mavileri düzenli hallerinden, uyumlu ve üniforma gibi özenli kıyafetlerinden, derli toplu yaşam ve çalışma alanlarından kolayca **fark** edebilirsiniz. **Simetriyi** severler, bazıları başkalarının mekanlarındaki simetriye bile takılır ve müdahale etmekten kendilerini alamazlar. Dağınık kitap veya gazeteleri düzenler, çerçeveleri hizalar, sandalyelerin masalara olan mesafesini ayarlar ve bunlar gibi başkalarını rahatsız etmeyen ama onları geren düzensizlikleri gidererek **rahatlarlar**. **Her şey zıddı ile bilinir veya kaimdir** ilkesine göre, mavi renkli insanları **dengeleyen** ve aşırılıklarını törpüleyenler **sarı renkli** insanlar olur. Mesela, ev hayatında **mavi renkli** ve bazen kural despotu olabilen babaların duygusal **şiddetinden** çocukları koruyabilecek ve nefes almalarını sağlayabilecek **sarı renkli** annelerin varlığı büyük bir **nimet** sayılır, her iki taraf içinde. Sarıların da **tedavisi** mavi ile olur çünkü. **Bizden biliyorum!** Yeri gelmişken merak edenler için, **kırmızı-mavi** olduğumu da söylemiş olayım. **Sizde** kendinizin ve en yakınlarınızın renklerini **biliyor musunuz?**

Kaynaklar:

Ana görsel: <http://hr.tsu.edu/development-for-manager/>

Metin

içi

görsel: <https://fonolo.com/blog/2014/07/does-personality-matter-for-call-center-agents/>

<http://www.bilimvesaglik.com/psikiyatri/obsessif-kompulsif-bozukluk-saplantilar.html>

<http://sunaalbayrak.info.tr/?p=287>

<http://www.ilmedavet.com/vesvese-nedir.html>

http://www.sorularlarisale.com/kulliyat/73/ikinci_makam.html

https://www.youtube.com/watch?v=IH4GGqqkO_Y

Zoraki Kahramanlar: Çalışan Anneler

Kadınlar hakkındaki duygu ve düşüncelerimi daha önce bazı **yazılarımda** ifade etmeye çalışmıştım. Kadınların hayatımızdaki yeri ve önemi kutsal kaynaklar başta olmak üzere, her platformda dile getirilen saf bir gerçekliktir. Kadınlığın **zirve noktası** ve insanlığın bekasını sağlayan durumda **anneliktir**. Bir eş ve anne olarak üstlendikleri sorumlulukların dışında, ayrıca yaşam şartları ve diğer nedenlerden dolayı çalışma hayatında da yer almaları, onları inanılmaz bir yük ve stresin altına sokuyor. Üstelik, çalışan annelerden beklentilerimiz çalışmayanlardan farksız olunca, kaçınılmaz şekilde **zoraki kahraman** rolüne giriyorlar.

Çalışan anneler, bir kadın olarak, hemcinslerinin iş hayatında yaşadıkları bütün zorlukları doğrudan paylaşıyorlar. Annelikten kaynaklanan **ek sorumlulukları** ise, iş ve duygu yüklerini arttırdığı gibi; yoğunlaşan baskı ve dayatmalara karşı daha fazla sabır gösterip, **ailelerinin hatırına** katlanmak zorunda oldukları **azapların** içine sokabiliyor. Annelik ve kadınlık görevlerinin yanına, sorunlu bir iş ortamının da eklenmesiyle kadınların beden ve ruhen güçlü ve hızlı bir ivme ile **yıprandıklarını** rahatlıkla görebiliriz. Bazı kadınlar, zorlu ev ve annelik görevleri nedeniyle, nispeten rahat olan iş yerlerinde resmen **dinlenircesine** çalışırlar. Bu kadınlar şanslı sayılabilen gruptadır. Büyük bir çoğunluğu ise, ağır iş mesailerinden sonra tıpkı erkekler gibi dinlenebilecek bir ortam ve zaman bulamadan, 2. ve 3. mesailerini yapan işçiler gibi **ev ve annelik** görevlerine devam ederler.

İş hayatı **ekonomi** ile doğrudan ilgili olduğu için, **özel sektörün** ekonomik çıkarlarını zedeleyecek şekilde, çalışan annelere yönelik etkili koruma ve **ayrıcılıklar** göstermesini beklemek saftillik olur. Anne ve kadın dostu uygulamalar yapan ve bazen diğer firmaların çok önüne geçebilen firmalarda dahi, bu uygulamalar bir nevi **sosyal sorumluluk** ve **marketing** faaliyeti gibi üretildiğinden, sembolik ve kota **limitleri** içinde kalıyor. Piyasaların temel yönetmeni ve kural koyucusu olarak, **kamu gücünü** kullanan devletin ve devleti yöneten **Hükümetin** politik söylemleri ile pratik uygulamasının en kısa süre içinde örtüşmesi ve çalışan anneler özelinde hayata geçmesi sağlanmalıdır. Nüfus yapımızı korumak için her ailede en az **3 çocuk** hedefini fiilen gerçekleştirebilecek **güven** ve **imkan** ortamını hazırlama işi, büyük ölçüde devletimize düşüyor. Bu yazı ile bazı sorunlu noktalara

dikkat çekerek, çözüme yönelik **katkıda** bulunmak istedim.

Yetersiz ücretler, kötü çalışma koşulları, nitelikli tatil yoksunluğu gibi genel sorunların dışında, çalışan anneler açısından iş yerleri ile ilgili **temel sıkıntıları** şöylece sıralayabiliriz:

Ev ve iş yerleri arasındaki mesafe ve ulaşım zorlukları,

Mesai saatleri ile okul saatleri arasındaki uyumsuzluk,

İş yerlerinde kreş olmaması, diğer kreşlerin uzak veya pahalı olması gibi sorunlar,

Mesai saatlerinin uzunluğu nedeniyle eş ve çocuklarına yeterince vakit ayıramamaları,

İş yerine yakın yerde **ikamet** etmek, esasen bütün çalışanlar için gerekli ve değerli bir kolaylık demektir. Söz konusu kadınlar ve çalışan anneler olunca, bu durum daha da kritik hale geliyor. Uzak yerde çalışan annelerin; erken kalkıp geç gelmesi gerektiği için, **ailesinin** günlük yaşantısından kopması, kendisine ve ailesine daha az vakit kalması, uzun yolculuklar nedeniyle daha çok **yıpranması**, gün içinde ailesi ile ilgili **acil** bir durum geliştiğinde hızlı şekilde yanlarına gidememesi gibi kronik sorunlara yol açıyor. İstanbul'un **Anadolu** yakasında oturup **Avrupa** yakasında çalıştığım dönemde, günlük ortalama 3 saatim **yolda** geçiyordu. Mesai sırasında ailemden birisinin **acil** ihtiyacı olduğunda, en erken 2-3 saatte ancak yanlarına gidebiliyordum. Bu durum bir baba olarak beni **yıpratıp** aileme karşı **fyadsız** kaldığım duygularına neden oluyordu. Aynı şartlarda çalışan kadın iş arkadaşlarımızın **ıstırabını** da her zaman gözlemliyordum. **Önerilerim:** Başta kadınlar olmak üzere çalışanların **iş yerlerine yakın** oturabilmesi için **teşvik** ve kolaylıklar sağlanmalıdır. En azından aynı **ilçe** sınırları içinde ikamet edebilmeleri için; gerek **tayin** noktasında, gerekse **yeni ev** alımı gibi durumlarda teşvik edici kolaylıklar ve **vergi indirim**i gibi destekler verilmelidir.

Sabah saat **08:00**'de işe başlayan bir kadın çalışan, evinde kimsesi yok ise (artık hepten çekirdek aile yapısına döndüğümüz için, kentlerde geniş aileler yok denecek kadar azaldı) ilk öğretimde saat **08:50**'de dersi başlayan çocuğunu ne zaman ve nasıl **okula götürecektir**? Servis tutsa bile servise **kim** teslim edecek? Daha da kötüsü, öğleden sonra saat **14:30**'da dersi biten çocuğunu **kim** alacak? Rica minnet **etüd** uygulaması yapan okullarda saat **16:00**'da biten etüd derslerinden sonra yine kim alacak çocukları? Mesai saat **17:00**'den önce bitmiyor çünkü. **Önerilerim:** Kadın çalışanların mesailerini ile okulların ders başlangıçları **ortak** şekilde dikkate alınarak düzenlenmelidir. Çocukların gelişim ve ihtiyaçları nedeniyle ders saatlerinin başlangıç ve bitişleri mesai saatlerine eşitlenemiyor ise çalışan annelerin ilk öğretim çağında çocukları olması halinde onlara **özel mesai** uygulaması yapılmalıdır. Devlet sadece **süt bebekleri** için günlük 1,5 saat izin vererek **sorumluluğunu** yerine getirmiş olamaz. Lise çağına kadar, çocuklu annelere özel **imtiyazlar** tanınması gerekir. Arada oluşan mesai kaybı, **bütün toplumun** karşılaması gereken bir **bedeldir**.

Çalışan kadınlar için, **çocuk** sahibi olmak katlanılamaz ölçüde zorlukların altına **gönüllü** girmek gibi, ağır bir duygudur. Bir yandan eşiyile birlikte **evlat** sahibi olmanın getireceği **mutluluk** ve tamamlanmış aile **özlemi** yaşanırken, diğer yandan hem çalışıp hemde çocuğun büyütülmesi sürecindeki **zorluklar** anne ve baba adaylarını **yıldırıp** bağırlarına taş bastırarak mecburi **ertelemeye**

neden olmaktadır. Bu durumda; ya **ileri** yaşlarda çocuk sahibi olmayı ya da **1** veya en fazla **2** çocukla **yetinmeyi** mecbur görürler. **Doğum sonrası** memur veya işçi annelere verilen **ücretli izin** bir kaç aydan fazla değildir. İznin **bitmesi** ile ilk sıkıntılı karar verilir. Bebeği **büyütemek** için 1-2 yıllık **ücretsiz izin** alınır veya bebeği ücretli/ücretsiz **bakabilecek** birileri ayarlanarak işe başlanır. Bebeğini bırakıp işe giden **annelerin** her zaman bir kanadı kırık olur ve **aklı** bebeğinde kalır. Evde bakım aşaması bitince bu sefer kreş/çocuk yuvası **koşturmacası** yaşanır. Kreş **fiyatlarının** yüksekliği, çocuğu kreşe bırakıp **mesaiye** yetişmenin stresi, çocukların yaşadığı **travmalar** gibi etkenler bezginlik ve **mutsuzluk** kaynağıdır. **Önerilerim:** Okul öncesi yaşlarda çocukları olan kadın çalışanlar için, 0-6 yaş arası çocuklarını getirebilecekleri **kreşlerin** iş yerlerinin standart bir **birimi** olarak açılması gereklidir. Çocuklu anneler için kreş hazırlanması bir **lütuf** değil temel ihtiyaçları için **gerekli** bir durumdur. Çalışan kadınlara kendi iş yerindeki kreş hizmeti **ücretsiz** olmalıdır. Kreşin personel ve diğer giderleri çalıştığı **kurumun** döner sermayesi veya genel bütçesinden **karşılmalıdır**. Özel kurumlarda kendi sermayelerinden karşılayarak **işletme gideri** şeklinde gösterebilmelidir. Çalışan annelerin günün belirli zamanlarında çocuklarını **ziyaret** edebilmelerine fırsat verilmelidir.

Kadınların **mesailer** toplumun geleceği de dikkate alınarak özenle **hesaplanmalıdır**. **Mutsuz** kadınlar ve anneler; toplumun temel yapısı olan **aile** kurumunun temelden **sarsılmasına**, evliliklerin çabuk **yıkılmasına**, genç nüfusun **yetersiz** kalmasına ve var olan çocuklarında **sağlıksız** şartlarda **verimsiz** eğitimle büyüüp toplumun **geri kalmasına** neden olacaktır. Kadınların ve özellikle çocuğu olan çalışan kadınların **tam gün mesai** yapmaları toplum kültürünün ve geleceğinin altına konulmuş dinamit gibi **tehlikelidir**. **Önerilerim:** Kadınlar çocuk sahibi olduktan sonra günlük **en fazla 6 saat** mesai yapmalıdır. Ayrıca evden çalışma ve **yarı zamanlı** çalışma halleri işlerin durumuna göre anneler için kolay uygulanabilir şekilde **teşvik** edilmelidir. Fazla mesaiye zorlayan kural ve yönetmelikler **kanun gücüyle** düzeltilmeli ve istismar edenler için kayda değer cezai **yaptırımlar** ön görülmelidir.

Bütün bu yorumlarımdan sonra denilebilir ki, **kadınlar** özellikle anne olanlar **hiç mi çalışmasın?** Bende diyorum ki; Kadınlar bizim rahatlıkla istismar edebileceğimiz **ucuz iş gücü** kaynağımız değildir. Toplumun temel yapı taşlarından ve en kıymetli **değerlerimizdendir**. Sağlıklı bir kadın ve anne ögesinin olmadığı toplumlar **bozulmaya** ve **dağılmaya** mahkumdur. Kadınların ve özellikle annelerin piyasada **kuralsız** ve kolayca **istihdam** edilmesi tıpkı likit para gibi **geçici** bir rahatlık ve **refah** etkisi yapabilir. Ancak kaynaklar **sınırsız** değildir. En değerli **varlıklarımızı** nakde çevirip, günü kurtarmak için **harcadığımızda** yerine koyamayacağımız **kayıplar** yaşayabiliriz. Kadınlara **özel hizmetler** veya kadınların yüksek değer katacağı **meşru işler** nedeniyle mutlaka kadın çalışanlara **ihtiyaç** duyuluyor ise bunun **bedeli** uygun şekilde **ödenmeli** ve toplumun geleceği açısından güçlü kurallar ile kadınlar ve anneler **koruma** altına alınmalıdır. **Kadın emeği** gibi değerli bir ürünü sağlamak isteyen kurum veya işletmeler **hakkını** vermeye de **razi** olmalıdır.

TÜİK'in 7 Mart 2016 tarihli "**İstatistiklerle Kadın, 2015**" Haber Bülteni çok önemli **sorunlarımıza** işaret ediyor. **Okuma yazma** bilmeyen **kadın** nüfus oranı erkeklerden **5 kat fazla!** Kadınlar ortalama **24** yaşlarında evlenip, **35** yaşlarında boşanıyor. Kadınların **eğitim** oranı yükseldikçe

çalışma oranı daha fazla artıyor ama her eğitim seviyesinde **kadın çalışanlar** erkeklerden **daha az** ücret alıyor. Yani açıkçası kadınlar halen **sömürülüyor**.

İdeal durum ile **fili** durum arasında fersahlar boyu **mesafe** olduğunu görüyoruz. Öyleyse yapacak çok **işimiz** var. **Zoraki Kahramanlarımıza** sahip çıkmalı ve onlara layık oldukları değeri her açıdan göstermeliyiz. **Neden** bu kadar ilgiliyim? Bizim evde de harika bir **zoraki kahraman** var da ondan...

Kaynaklar:

Ana görsel:

<https://yaramasri.wordpress.com/2014/10/21/how-mumpreneurs-survive-working-from-home/>

İç görsel: <http://www.colouritbright.com/10-reasons-why-working-moms-are-super-heroes/>

<http://www.tuik.gov.tr/PreHaberBultenleri.do?id=21519>

Denetimli Serbestlikle İlgili Duygu ve Düşünceler

Görev yaptığım kurumda, resimdeki yelekten giyerek çalışan bir kaç kişiyi görünce merak edip durumlarını sordum. Kendilerinden öğrendiklerim ve ilgili kurumun resmi sitesindeki açıklamalar beni farklı duygu ve düşüncelere götürdü. Hislerimi böylece yazmaya karar verdim.

Önce, konuyu fazla duymayanlar için kısa bilgilendirme yapayım. **Adalet Bakanlığının** Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürlüğü'ne bağlı **Denetimli Serbestlik Daire Başkanlığı** var. Uygulama hakkındaki bilgi ve belgelere aşağıda bağlantısını verdiğim resmi sitelerinden ulaşabilirsiniz. Buradaki tanımı ile **Denetimli Serbestlik**; *“Mahkemece belirtilen koşullar ve süre içinde, denetim ve denetleme planı doğrultusunda şüpheli, sanık veya hükümlünün toplumla bütünleşmesi açısından ihtiyaç duyduğu her türlü hizmet, program ve kaynakların sağlandığı toplum temelli bir uygulamayı ”* ifade ediyor.

Denetimli serbestlik tedbiri uygulanmak suretiyle cezasının infazına karar verilen hükümlünün, cezasını koşullu saliverilme tarihine kadar;

- Kamuya yararlı bir işte ücretsiz olarak çalıştırılması veya,
- Bir konut veya bölgede denetim ve gözetim altında bulundurulması,
- Belirlenen yer veya bölgelere gitmemesi,
- Belirlenen programlara katılması,

Şartları dikkate alınarak süreç işletiliyor. Eğer hükümlü veya tutuklu bu şartları ihlal ederse ertelenen cezalar hapis gibi en ağır halleri ile uygulamaya geçiliyor.

Sizleri bilmem ama, ben kendimi dünyada **Denetimli Serbestlik** içinde dolaşan bir **kul** gibi hissettim. Çünkü heva ve heveslerime uyacak olursam yapabileceğim çok şey var. Bunları yapabilmek için gerekli şartların bir çoğunu da sağlayabiliyorum ama, tıpkı Denetimli Serbestlikte olduğu gibi bunun acı sonuçları ile yüzleşmem gerekecek. **Allah**'ın rızası ve korkusu nefsimde uymaktan men ediyor. Her şeye rağmen nefsimde uyduğum hallerin cezası ve affı için şanı yüce ve hakiki adalet sahibi olan **Allah**'a sığınıyorum. Gayri meşru yer ve ortamlardan uzak durmam lazım. Topluma ve **ümmete** faydalı işler yapmam gerek. Bireysel ve toplu ibadetlere katılım sağlayarak, tıpkı **imza** verir gibi, günde en az **5 vakit** Rabbimin makamını manen ziyaret edip, **buradayım Ya Rab!**, eksiklerimle, günaharımla, acziyetimle yine sana geldim, ne olur beni razı olduğun kulların zümresine yaz, demem lazım.

Denetimli serbestlik içindeyken **imkanınız olduğu halde** istediğiniz seyahate çıkamazsınız, kayıt dışı işlem ve eylemlerde bulunamazsınız, mallarınız ve diğer varlıklarınız üzerinde istediğiniz tasarrufu **yapamazsınız**. Ta ki, mahkemenin tayin ettiği ceza/ıslah süresini tamamlayıncaya kadar. Süreniz bitince, yine beşeri kanunlar açısından haddinizi aşmamak şartı ile istediğinizi yapabileceğiniz özgürlüğüne kavuşursunuz. Aynen bu şekilde, kul olarak sınırlarımızı ve dünyadaki denetimli serbestlik kurallarımızı dikkate alarak yaşarsak, Allah'ın izni ve keremi ile **Cennet**'le müjdelenenlerden olup, dünyada sınır koyduğumuz her türlü meşru arzu ve hayallerimize kavuşup yapabileceğiz inşAllah.

Denetimli Serbestlikte olduğu gibi, kulluğumuzu en iyi şekilde yapabilmemiz için, **Allah'ın bir memuru ve elçisi** olarak Sevgili Peygamberimiz **Hz. Muhammed** (s.a.v.) bizlere en güzel rehber ve yol aydınlığı olmuştur. Peygamberimizin vesilesi ile Allah'ın bizlere bahşettiği **Kur'anı Kerim**'de temel anayasamız olarak hakikat yolunu belirlemiştir. Yaratılışımızın asıl amacı olan Allah'a kulluk görevimizi layıkıyla yaptığımızda, kavuşacağımız nimetleri sayan bir çok **ayet-i kerime** ve **hadis-i şerifte** bu durumu teyit ediyorlar. Denetimli Serbestlik şartlarına uyulmadığında dünyada karşılaştığımız ceza ve yaptırımlar **Allah'ın gazabı** ve cezaları karşısında güllük gülistanlık kalacaktır. Rabbimiz cümlemizi

şayırtmasın ve dünya imtihanını kazananlardan eylesin. Amin...

Kaynak:

<http://www.cte-ds.adalet.gov.tr/>